

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/362/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214631
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214631.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 6. mája 2015, č. k. 12C/188/2012-102, pomerom hlasov 3 : 0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 331,92 eur, titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III, ako exekučného súdu, pretože tento nerozhodol v zákonnej lehote 30 dní o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní, vedenom proti povinnému E. J.. Žalovanej súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručenej exekučnému súdu dňa 23. 10. 2002, v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnému E. J., súd prvého stupňa, ako exekučný súd v konaní sp. zn. 34Er/2835/2002, poveril dňa 28. 10. 2002 vykonaním exekúcie súdneho exekútora J.. T. O.. Dňa 6. 10. 2010 bol exekučnému súdu doručený návrh žalobcu (oprávneného) na zmenu súdneho exekútora. Tomuto návrhu exekučný súd vyhovel uznesením zo 7. 4. 2011 a vykonaním exekúcie poveril H.. N. X.. Žalobca tvrdil, že exekučný súd nerozhodol o zmene exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda, pozostávajúca z nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora malo u neho nastať riziko zániku povinného, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosti povinného a náhradu nemajetkovej ujmy považoval za spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho nárokov a práv. Žalobca v konaní predložil znalecký posudok č. 1/2014 zo 17. 1. 2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorého predmetom však podľa súdu prvého stupňa bolo iba posúdenie činností a ich ekonomickej náročnosti, spojených s vymáhaním pohľadávok žalobcu ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym

úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo o žiadosti o zmenu súdneho exekútora. Znalecký ústav sa ale nezaoberal majetkovou škodou vzniknutou žalobcovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Súd prvého stupňa sa v tejto súvislosti priklonil k názoru žalovanej a uviedol, že sa skutočne jedná iba o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, pričom znalci sa zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Poukázal na skutočnosť, že ust. § 44 Exekučného poriadku bolo novelizované a s účinnosťou od 1. 9. 2005 bol súd povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Keďže v prejednávanej príhode ide o konanie, ktoré bolo začaté pred 1. 9. 2005, exekučný súd nebol povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora. Nesprávny úradný postup podľa súdu prvého stupňa teda nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku. Ak by však aj súd prvého stupňa posúdil postup exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora ako konanie so zbytočnými prietrahmi, t. j. nesprávny úradný postup by spočíval vo vydaní rozhodnutia nie v primeranej lehote, žaloba by ani v tomto prípade podľa súdu prvého stupňa nebola dôvodná. Majetková škoda, ktorá mala žalobcovi vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, totiž nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobcovi by náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, ako aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému vznikli aj v prípade rozhodnutia o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Rovnako žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť ani v prípade ostatnej uplatnenej škody, a to administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady. Tieto zároveň ani neboli v konaní preukázané, keď súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie ani iná komunikácia žalobcu. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa dospel k záveru, že nedošlo k zmenšeniu majetku žalobcu, ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by nemusel znášať aj v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote. Absentuje teda príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora. Súd prvého stupňa nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že postupom exekučného súdu bol vystavený riziku zániku povinného, zmarenia účelu konania, či insolventnosti povinného. Poznamenal, že exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie, pričom v danom prípade súd neodkladne po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky žalobcu a zmena exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 29. 3. 2007 sp. zn. 3Cdo/32/2007, v ktorom sa konštatuje, že nerozhodnutie o zmene exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré by bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené iba týmto postupom. Len z titulu dopustenia sa procesnej nesprávnosti - nerozhodnutia o návrhu žalobcu na zmenu exekútora v primeranej lehote, nemôže súd bez ďalšieho zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal rozhodnúť a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka konania. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že žalobca nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by nemajetkovú ujmu preukazoval a v danom prípade neexistuje ani príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou nemajetkovou ujmu, ktorá mu mala vzniknúť a postupom exekučného súdu pri zmene súdneho exekútora, ktorý žalobca označil ako nesprávny úradný postup. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnila.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Tým súd prvého stupňa porušil ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Vzhľadom na to žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Mal za to, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o

zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok konania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne marí jeho možnosť konať pred súdom. Podľa názoru žalobcu v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Súd prvého stupňa mal podľa neho vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., pretože žalovaná sa vo veci napriek výzve nevyjadrila. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia, týkajúce sa majetkovej škody a v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo je neprípustné. Žalobca podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne doložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Žalobca mienil súdu prvého stupňa predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa, vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené žalobcom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca považoval napadnutý rozsudok za vnútorne rozporný, pretože súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a vec po právnej stránke aj správne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že uznesením z 25. októbra 2012 č. k. 9NcC/349/2012-14 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III (vrátane zákonnej sudkyne H. T. Y.) nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Súčasne odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom SR odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie (II. ÚS 745/2014-10 zo dňa 6. 11. 2014).

Právne bezvýznamnou je aj odvolacia námietka žalobcu, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p., bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil pojednávanie na deň 7. 5. 2014 o 12.00 hod. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 28. 4. 2014 (viď doručka na č. I. 46). Žalobca ani jeho právny zástupca sa na toto pojednávanie nedostavili, pričom elektronickým podaním zo 6. 5. 2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 7. 5. 2014, požiadali o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude podľa žalobcu zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Súčasne žalobca navrhol

prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Súd prvého stupňa tento návrh žalobcu zamietol uznesením zo 7. 5. 2014, č. k. 12C/188/2012-71, vyhláseným na pojednávaní dňa 7. 5. 2014 (na ktorom ale nedošlo k prejednaniu veci samej) a právoplatným dňa 13. 2. 2015, v spojení s potvrdzujúcim uznesením odvolacieho súdu z 19. decembra 2014, č. k. 14Co/561/2014-96. Následne súd prvého stupňa dňa 28. 4. 2015 na úradnej tabuli oznámil, že dňa 6. 5. 2015 o 13.00 sa podľa § 156 ods. 3 O. s. p. uskutoční verejné vyhlásenie rozsudku. Žalobca zároveň nedôvodne namietal, že súd prvého stupňa predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, keď v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému pripustil odvolanie. Z vyššie uvedeného totiž vyplýva, že takéto námietky nie sú ani pravdivé, keďže súd prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol samostatným uznesením, ktoré bolo na odvolanie žalobcu potvrdené aj odvolacím súdom a nadobudlo právoplatnosť pred vyhlásením rozsudku vo veci samej. Odvolací súd navyše poznamenáva, že domnienka žalobcu, že o návrhu na prerušenie konania nemôže súd rozhodnúť súčasne v rozhodnutí o veci samej, nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súd prvého stupňa by ani prípadným takýmto postupom neporušil procesné práva žalobcu, ktorý by stále mal možnosť napadnúť odvolaním aj výrok týkajúci sa jeho návrhu na prerušenie konania.

Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že vzhľadom na to, že žalovaná sa k žalobe napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadрила, súd prvého stupňa mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Pre rozhodnutie veci takýmto rozsudkom totiž neboli splnené podmienky, keďže žalovaná sa k žalobe písomne vyjadрила podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 3. 4. 2014 (č. l. 36), ktoré bolo doručené aj právnenému zástupcovi žalobcu dňa 28. 4. 2014 (viď doručka na č. l. 46). Navyše aj v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 153b ods. 2 O. s. p., je len na úvahe súdu, či rozhodne rozsudkom pre zmeškanie alebo nie, keďže ust. § 153b O. s. p. vyjadruje možnosť súdu rozhodnúť týmto spôsobom, nie povinnosť.

Pokiaľ ide o vec samu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď zamietol žalobu žalobcu ako neopodstatnenú, pretože neboli splnené kumulatívne zákonné predpoklady objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. (t. j. nesprávny úradný postup žalovanej, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody). Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie už hneď prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nerozhodnutí o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora bola do ust. § 44 Exekučného poriadku zavedená s účinnosťou od 1. 9. 2005 (zákonom č. 341/2005 Z. z.). Keďže však exekučné konanie v predmetnej veci bolo začaté pred týmto dátumom, v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinných od 1. 9. 2005 (§ 238 ods. 1 Exekučného poriadku) sa malo dokončiť podľa právnych predpisov platných do 31. 8. 2005 s výnimkami stanovenými v § 238 ods. 2 Exekučného poriadku. Z toho vyplýva, že lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora sa na predmetnú vec nevzťahovala. Exekučný súd bol preto povinný postupovať v konaní len tak, aby nedochádzalo k zbytočným prietahom. Vzhľadom na nesplnenie už prvého z kumulatívnych predpokladov nebolo potrebné ďalej skúmať ďalšie dva predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd však pre úplnosť poznamenáva, že žalobca nepreukázal ani vznik a výšku údajnej majetkovej škody či nemajetkovej ujmy a v dôsledku toho ani príčinnú súvislosť. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. Žalobca síce predložil znalecký posudok č. 1/2014, odvolaciemu súdu je však z rozhodovacej činnosti známe, že predmetný znalecký posudok nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v tejto konkrétnej veci, z čoho vychádzal aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Znalecký posudok iba analyzuje mzdové náklady, náklady na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému a na ich základe vyčísľuje majetkovú škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, diferencovane podľa jednotlivých typov návrhov na začatie konania, t. j. či ide o návrhy na náhradu škody spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo o návrhy na náhradu škody spôsobenej v dôsledku oneskoreného rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, teda len všeobecne podľa jednotlivých typov návrhov, nie však konkrétne v danej veci. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v

peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyše takýto zásah je už pojmovovo vylúčený, keďže žalobcom namietaný nesprávny úradný postup exekučného súdu (aj ak by k nemu došlo) predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma (t. j. za predpokladu, že by zák. č. 514/2003 Z. z. umožňoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj právnickej osobe) a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi deklarovanou nemajetkovou ujmovou a postupom exekučného súdu pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora.

Za nedôvodné odvolací súd považoval aj odvolacie námietky žalobcu, týkajúce sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. Napokon neopodstatnená je i námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach rovnako formulárovým spôsobom. Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, resp. oneskorené poverenie exekútora vykonaním exekúcie a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. "formulárovo"), keď rozdiely sa týkajú iba označenia toho-ktorého exekučného konania, označenia povinného, označenia súdneho exekútora a obdobia, po ktoré mal byť exekučný súd v omeškaní s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný. Odvolací súd poznamenáva, že je to práve žalobca a nie súd prvého stupňa, ktorý nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom formulárovom odvolaní, ktoré v rovnakom znení podával aj v iných veciach, namieta aj skutočnosti a vytýka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu nedôvodné a pokiaľ by žalobca mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť (napr. odvolacie námietky ohľadom nepodania vyjadrenia žalovanej k žalobe, či rozhodnutia o prerušení konania v napadnutom rozsudku, ako aj rozporné odvolacie námietky týkajúce sa znaleckého posudku č. 1/2014, keď v jednej časti odvolania tvrdí, že tento chcel predložiť na pojednávaní a v jeho ďalšej časti sa vyjadruje k údajnému nedostatočnému oboznámeniu sa súdu prvého stupňa s týmto posudkom).

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e príпустné.